

Părintele Constantin Galeriu

*Jertfă și Înviere
în familia creștină astăzi*

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA
Iași, 2015

Iubiților, iar și iar cu Dumnezeu cel Sfânt începutul, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Vrednicilor de iubire, îngăduiți-mi, înainte de toate, să-mi exprim bucuria de a vă privi. Aveți fețe atât de luminoase, cum nu vă închipuiți, iar acesta e semn al prezenței Duhului Sfânt. Bucuria este una dintre roadele Duhului Sfânt, prezență a Dumnezeirii, realitate vie a Dumnezeirii. Oamenii înțelepți așa spun: „Dumnezeu se face real vădit prin toate efectele pe care le produce în lume”. Așadar, dumneavoastră, în bucuria pe care o aveți, revelați o prezență a Dumnezeirii.

Familia creștină văzută în lumina jertfei și învierii...

În cer e o familie – Familia divină. Și toată creația e o familie. Și astrele alcătuiesc o familie, și viețuitoarele, tot taină a familiei, dar mai ales omul este de mare însemnătate, taina familiei umane, căci este oglindă a familiei divine. Cântarea Bisericii numită *troeșnic*, adică închinată Sfintei Treimi, așa evocă faptele și

invocă pe Dumnezeu pentru ele: „...oglinzi ale frumuseții Tale, Treime!”. Așa sunt făpturile: oglinzi ale frumuseții dumnezeiești. Și-atunci când privești cu ochi neîntinați (cum zice proorocul: „Ochii tăi sunt atât de neîntinați, încât ei nu pot să vadă răul”) lumea și oamenii, atunci contempli cu adevărat frumusețea creației, cu toată întinăciunea cu care noi am acoperit această frumusețe. Dar prin ea sau în ea se oglindește Dumnezeirea. Noi urcăm de la creație spre Dumnezeu, dar mai adânc, propriu-zis, lumina divină coboară privirea noastră spre a-L contempla prin creație, pentru că „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Tine, Părintele luminilor”. Sfânta Treime – taină a jertfei, a luminii!

Iubiților, orice gând duhovnicesc cheamă un alt gând duhovnicesc și nu pot să nu vă împărtășesc acum acest gând de-o clipă. Când privesc Dumnezeiasca Scriptură îmi amintesc mereu de un moment pe care l-am trăit când a apărut informatica, această știință de vârf. Și, mi-aduc aminte, colaboram atunci cu o persoană care lucra în Institutul

versetele 18-20: „Știind că ați fost răscum-
părați din felul vostru deșert de viațuire,
nu cu aur, argint, pietre prețioase, ci cu
scumpul sânge al unui Miel jertfit, Care
a fost cunoscut mai înainte de înteme-
ierea lumii” – așadar, mai înainte de
întemeierea lumii, în sfatul cel veșnic
pentru întemeierea lumii; iar sfatul cel
veșnic al Sfintei Treimi s-a întâmplat
când Dumnezeu a zis: „Să facem...”, când
a făcut Dumnezeu cerul și pământul și a
zis Dumnezeu: „Să fie lumină”), așadar,
acolo, în sfatul cel veșnic, era Mielul
jertfit. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar între
Tatăl și Duhul Sfânt stă Mielul jertfit, în
stare de jertfă. Așa îl arată și Sfântul
Apostol și Evanghelist Ioan în Cartea
Apocalipsei, cap. 5 vers. 6, spunând: „Și
am văzut un tron, și pe Cel Vechi de
Zile pe tron, iar în fața Lui stând un
Miel ca junghiat...”. Junghiat, și stând,
deci înviat, dar purtând și chipul jertfei.
În inima Treimii e Mielul, de la înte-
meierea lumii. Atunci înțelegem: așa ni
Se revelează Dumnezeu ca iubire.

La Spovedanie vine câteodată un suflet
tulburat, neliniștit, zdrobit, bolnav și cu

sufletul și cu trupul; nu trebuie niciodată să uit că Dumnezeu este iubire. Și-i spun: „Nu uita, dragule, în orice stare te-ai afla, oricât de decăzută, Dumnezeu este iubire. În clipa aceasta, dacă tu simți că ai lepădat tot ce însemna călcarea voii lui Dumnezeu, în clipa aceasta te împărtășești de iubire. Simte iubirea Lui”. Dumnezeu e și lumină, e și adevăr, dar mai presus de toate este iubire. Și – un gând cheamă pe altul, un cuvânt cheamă pe altul – Dumnezeu este iubire pentru că e Treime. Aici e Revelația, Dumnezeu cel în Treime revelat: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Au observat înțelepții – încă o dată întăresc cuvântul – că Dumnezeu e iubire pentru că e Treime. Dacă ar fi unul singur, un solitar metafizic, cum e conceput în alte religii, un însingurat, ar putea să întemeieze iubirea? A iubi înseamnă a trăi viața celuilalt. Nu S-ar fi putut iubi decât pe El, căci și în doi, pereche, iubirea este nedeplină. Numai în trei iubirea este desăvârșită, se revarsă în afară. Iar dacă în Sfânta Treime stă Mielul junghiat înainte de întemeierea lumii, jertfa, atunci iubirea înseamnă jertfă. Și aici aș vrea, cu stăruință negrăită, să înțelegem această

din veci, are pe Fiul din veci, după cum spune Psalmistul: „Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut” (Ps. 2, 7). Astăzi e numele timpului lui Dumnezeu. Căutați în Scriptură și vedeți: „Eu astăzi te-am născut”. Mântuitorul, când a rostit rugăciunea „Tatăl nostru”, cum a spus? „Pâinea noastră cea de o ființă dă-ne-o nouă astăzi”. Când a intrat în casa lui Zaheu a zis: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”. Când răstignitul de pe cruce, tâlharul de pe crucea din stânga Mântuitorului, sârmanul, L-a batjocorit pe El, zicându-i: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe Cruce” (dar Mântuitorul avea să urce de pe Cruce spre Înviere, nu să coboare, cum îl ispitise și demonul în pustie, zicându-i: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos”. Drumul existenței e în sus, nu în jos. Iubiților, nu mergem în sus decât numai prin Dumnezeu. Sincer mărturisesc aceasta, că păcatul oprește creația în loc. Unde-i păcat, omul nu mai crește. Toate în jur pot să se înmulțească, dar omul în păcat nu poate să crească), atunci tâlharul din dreapta i-a spus celuilalt, care-l batjocorise pe Mântuitorul: „Nu te temi tu de

Dumnezeu, că ești în aceeași osândă? Căci noi pentru păcatele noastre suntem pedepsiți, dar Omul acesta n-a făcut nici un rău” (Lc. 23, 40-41). Și s-a rugat: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!”. Și i-a zis Mântuitorul: „Adevăr zic ție: astăzi vei fi cu Mine în rai”. Astăzi... Iar la Sfânta Împărtașanie, când venim în fața potirului, cum zicem? „Cinei Tale celei de Taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, părtaș mă primește!”. „Astăzi” e numele timpului lui Dumnezeu, iar numele timpului nostru este „ieri, azi, mâine”. Și numele timpului diavolului este „mâine”.

De aceea, demonul făgăduiește propărinților noștri, Adam și Eva: „Veți fi ca niște dumnezei”. Totul e la viitor. Iar creștinul, când stă de vorbă cu Dumnezeu, se află în timpul lui Dumnezeu, astăzi, în timpul luminii lui Dumnezeu, al iubirii lui Dumnezeu. Așa trebuie să trăim, așa trebuie să simțim rugăciunea, timpul rugăciunii: ca un astăzi al venirii cerului pe pământ. Și, atunci, așa a tâlcuit Sfântul Vasile cel Mare, zicând că Fiul e născut din veci.